

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2012 r. przez rząd Islandii przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA**(Sprawa E-9/12)**

(2012/C 369/12)

Skarga przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 4 września 2012 r. przez rząd Islandii, reprezentowany przez Jóhannę Bryndís Bjarnadóttir, doradcę w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, i Haraldura Steinþórsson, urzędnika ds. prawnych w Ministerstwie Finansów i Spraw Gospodarczych, działających wspólnie w charakterze pełnomocników, oraz Dóru Sif Tynes, adwokata, działającą w charakterze prokuratora.

Strona skarżąca występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) unieważnienie art. 5 decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 261/12/COL z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie środków dotyczących podatków komunalnych, sprzedaży nieruchomości oraz sprzedaży elektryczności przedsiębiorstwu Verne Holdings ehf.;
- 2) unieważnienie art. 6 decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 261/12/COL z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie środków dotyczących podatków komunalnych, sprzedaży nieruchomości oraz sprzedaży elektryczności przedsiębiorstwu Verne Holdings ehf. w zakresie, w jakim odnosi się do art. 5 oraz
- 3) zobowiązanie Urzędu Nadzoru EFTA do pełnego pokrycia kosztów prawnych postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Strona skarżąca, rząd Islandii, wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 261/12/COL, przyjętej przez Urząd Nadzoru EFTA (ESA) w dniu 4 lipca 2012 r. („zaskarżonej decyzji”). Zaskarżona decyzja została przyjęta w następstwie decyzji ESA nr 418/10/COL z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- Sprawa dotyczy zastosowania art. 61 ust. 1 porozumienia EOG oraz Wytycznych Urzędu Nadzoru EFTA dotyczących elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów i budynków przez organy publiczne w zakresie sprzedaży nieruchomości na dawnym amerykańskim obszarze wojskowym na półwyspie Reykjanes przez państwo islandzkie.
- Skarżący twierdzi między innymi, że Urząd Nadzoru EFTA:
 - nie wykazał w oparciu o fakty ani dowody, że nieruchomość została sprzedana po cenie niższej niż wartość rynkowa. W związku z powyższym sprzedaż nie przyniosła korzyści gospodarczej dla nabywcy i nie miała miejsca pomoc państwa,
 - nie zbadał sprzedaży w odpowiedni sposób, a także popełnił oczywisty błąd w ocenie domniemanej pomocy państwa oraz
 - uchybił obowiązkowi stosownego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.